

Istorinis meilės romanas

SKLANDO
GANDAI

VIRGINIA HEATH

Įžūlioji markizo
kaimynė

**SKLANDO
GANDAI**

VIRGINIA HEATH

Įžūlioji markizo
kaimynė

Vilnius
2023

Versta iš: Virginia Heath,
The Marquess Next Door, 2021
© Virginia Heath, 2021
Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinių saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti
bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai
prieinamą kompiuterių tinklais (internetu), išleisti ir versti, platinti
jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip
perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.
Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale [ibiblioteka.lt](http://biblioteka.lt).*

ISSN 2335-7126
ISBN 978-609-03-0902-5

© Janina Užubalytė, vertimas
iš anglų kalbos, 2023
© Ana Gorbatova, dizainas, 2023
© HQN, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2023

1

Gerasis skaitytojai, įdomiausias gandas, šią savaitę pasiekęs mano ausis, susijęs su panele H. iš Blumsberio, kažkoku neseniai iš pusiasalio grįžusiu leitenantu ir violetiniais Giunterio arbatinės ledais. Nežinau, ką žavusis karininkas pakūždėjo, tačiau jaunoji ledi, apie kurią kalbu, smarkiai įtūžo; užteks pasakyti tik tiek: kad ir ką jis pasiūlė, viskas baigėsi tuo, jog ryškiaspalviai nuožmiosios panelės ledai liko kūpsoti džentelmeniui ant galvos tarytum juokinga kepuraitė.

Šnabždesiai prisidengus vėduoklėmis

1814-ųjų gegužė

– Tik vieną šoki? – perdėm familiarus ir užsispyręs kvailys atkakliai spoksojo į vėduoklės formos kortelę¹ su šviečiančiomis, tyčia neužpildytomis linijomis,

¹ Aukštuomenės moterys pobūviuose ryšėdavo korteles su geidžiamų šokio partnerių vardais. Manoma, šios kortelės atsirado XVIII a., tačiau išpopuliarėjo XIX a. (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

tabaluojančią Houpei ant riešo. Dėl kvailo kortelės dizaino tuščios grafos buvo gerai matomos. – Juk tokiu vėlyvu metu galėtumėte skirti man laiko? Gal sušokime kotiljoną²... – Jis ir vėl nesislėpdamas nukreipė akis į tarpą tarp krūtų – net po aštuoniolikos mėnesių, per kuriuos atkakliai siekė Houpės dėmesio, lordui Harlingtonui vis dar sunkiai sekėsi sutelkti žvilgsnį jai į veidą. – O gal paskutinį valsą? Mačiau, šį vakarą dar nešokote.

– Lorde Harlingtonai, kiek syk reikės pakartoti, kad nesutinku? – Houpė nesistengė užgniaužti pasipiktinimo, nors jau anksčiau pastebėjo, jog atsainus, atžarus elgesys kai kuriuos vyrus dar labiau įaudrina. Mandagiais atsakymais ji irgi nieko nepešdavo. O šis veikėjas atkaklus kaip žaltys, lyg to maža, gana bjaurus. Nelabasis Harlingtonas – arogantiškas, pasipūtęs, įsitikinęs, kad yra Dievo dovana moterims, – dargi klaidingai manė, kad Houpė tyčia vaidina nepasiekiamą. – Patikėkite, verčiau susivarysiu keletą vinių sau į panages arba prisibersiu druskos į akis, tačiau nešvaistysiu laiko, šokdama su jumis valsą.

Kaip ir buvo galima tikėtis, toks atsakymas, dideliame Houpės nepasitenkinimui, dar labiau užkaitino Harlingtonui kraują ir jo akyse sušmėžavo tas geidulingas žvilgsnis, kurį vyrai nutaisydavo išgirdę šiurkščių replikų. Arba šaudydami akimis į Houpės figūrą.

– Norite, kad maldaučiau?

Ko gero, tai dar viena liguista Harlingtono fantazija. Kažkodėl Houpė vis paskatindavo vyrus kvilai elgtis.

² Prancūziškas pobūvių šokis.

Gal tai dėl raudonų plaukų, blyškios odos, išsišovusių, didesnių už vidutines krūtų, kurių Houpė tiesiog nepkentė, o gal dėl liemens, gerokai siauresnio už plačius klubus. Ji jau seniau suprato: kaltas yra visų šių moteriškų privalumų derinys, kuriuo likimas ją prakeikė ir kuris aistros kankinamų, akytėmis mirksinčių patinų akyse pavertė ją daiktu, o ne gyvu žmogumi su mintimis, jausmais ir pažiūromis. Žaisliuku. Dailiu niekučiu. Kurį, vyrų nuomone, galima pasisavinti.

Nepageidaujamas dėmesys ne tik žemino, smukdė pasitikėjimą savimi, bet ir vargino.

– Ne, lorde Harlingtonai. Norėčiau, kad pasišalintumėte. Geriausia – visam laikui.

– Mėgstate erzinti, panele Lapute. – Harlingtonas nutaisė šypsena, kurią pats laikė gundančia ir aistringa, tačiau Houpei atrodė kitaip. Ką jau kalbėti apie pasibaisėtiną pravardę, kurią buvo jai prilipdęs, ir kas kartą, pasilikus dviese, nesigėdydavo priminti. Houpei Laputės epitetas atrodė netinkamas ir nepadorus, ji šią pravardę niekino. – Žinau, jūs nenorėjote.

– Jeigu jūs tiesiog čia, grafo ir grafienės Vritlių pobūvių salėje, staiga numirtumėte, tikrai pasidžiaugčiau savo geru likimu. Gal net sušokčiau džiga³; milorde, esate erzinantis, šlykštus, siutinantį parazitas, be to, liūdnei pagarsėjęs. O jūs ir toliau klaidingai manote, neva *įnirtingai ir piktai* atsisakydama bjauraus pasiūlymo tapti jūsų meiluže iš tiesų trokštu, kad dar stipriau

³ Senovinis keltų šokis.

mane paspaustumėte. Manote, jog tiesus ir atviras pasibjaurėjimas mano veide yra dar vienas būdas pafliртуoti. Gal net koks slaptas koziris. Savaiame suprantama, jūs klystate.

Lyg būtų negana, Houpė bedė į Harlingtoną suskleista vėduokle. Jei ne perpildyta pobūvių salė, dar būtų užvažiavusi jam per makaulę.

– Po pusantrų metų net didžiausias bukaprotis jau būtų pamatęs didžiulį mano pasibjaurėjimą. Deja, jūs esate toks kvailas, toks nejautrus, toks nenuovokus ir toks nemokša, jog abejoju, ar užtektų karališkosios deklaracijos, parlamento akto ir miesto šauklio, kad pagaliau suprastumėte, kaip stipriai, kaip užtikrintai jums šlykščiuosi.

– Jei dabar su manimi pašokssite, pažadu, ši vakarą daugiau nedrumsiu jums ramybės. – Greitomis dirselėjęs Houpei į akis, Harlingtonas vėl įsistebeilijo į krūtis. – Tik vieną šokį... Aš labai trokštu.

Tai buvo lyg kalbėtis su siena. Houpė užvertė akis – meldė, kad susivaldytų ir nespirtų Harlingtonui į tarpukojį. Jam tektų vaitoti iš skausmo. Šis kvailas sumanymas Houpei nedavė ramybės jau kokį pusvalandį. Dabar ji tik apžvelgė pobūvių salę, akimis ieškodama bent vieno šeimynykščio, kad ją išgelbėtų.

Dideliam Houpės nusivylimui, visi buvo pernelyg užsiėmę ir nepastebėjo, kad ji vėl pasiliko viena su bjauriausiu gerbėju iš tos apgailėtinos, pasidygėjimą keliančios mergintojų kompanijos. Teatralė Houpės

motina – žymusis sopranas Roberta Bruks deklamavo lyrišką eilėraštį prie gėrimų stalo susispietusiems operos fanatikams, toks pat garsus tėvas – portreto meistras Augustas Bruksas kitame salės kampe taip pat buvo prikaustęs gausios draugijos dėmesį. Abi seserys irgi užsiėmusios – štai kodėl Houpė pasiliko viena. Kol Čaritė, jauniausia iš Bruksų, patenkinta šokdavo ir su visais flirtuodavo, nes mėgo dėmesį, Houpė pobūviuose laikydavosi šalia šiek tiek vyresnės sesers Feitės ir atsisakydavo kvietimų šokti, nes viskas baigdavosi gašliomis partnerių fantazijomis. Feitės požiūris į nieko vertus medžiotojus, pobūviuose viliojančius jaunas merginas, taip pat buvo neigiamas. Na, bent jau iki tos dienos, kai pati neapdairiai pasidavė. Anksčiau seserys saugojo viena kitą ir nuoširdžiai tuo džiaugėsi, tačiau pastaruoju metu viskas pasikeitė. Ir dar kaip, nes patikima ir pirmiau tokia ciniška Feitė beviltiškai įsimylėjo.

Dabar ji leido laiką su lordu Istvudu, savo būsimu vyru. Nieko keisto, juk šį vakarą oficialiai paskelbta apie jų sužadėtuves. Kaip ir įprasta Čaritei, jauniausiai Bruksų dukteriai, ji ir vėl tapo apkalbų objektu, nes kažkaip neįtikėtinai apskelbė Velingtono hercogą savo partneriu. Nemenkas pasiekimas, nes paskutinį kartą, kai Houpė matė Čaritę, ši sukiojosi aplink menkutį lordą Brajoną.

Beviltiškoje padėtyje atsidūrusiai Houpei liko trys išeitys.

Bandyti dar kartą minioje pabėgti nuo lordo Harlingtono, tačiau ji iš patirties žinojo, kad tai labai sunku, nes tas niekšelis turėjo naminio balandžio instinktą vėl pasirodyti. Antra išeitis – toliau kalbėtis su šiuo idiotu, dar prieš pasibaigiant šventei jį nugalabinti, o vėliau laukti bausmės už sosto įpėdinio žmogžudystę. Visų bjauriausia, visų baisiausia būtų su juo pašokti.

Niekas neišspręs šios problemos.

Tai bus pamoka, kad negalima nešioti tos šokėjos korTELės, jei nė neketini rodytis ant parketo. Gudrus planas nutyktinti į ramų kambarį ir pabaigti dar vieną naujojo romano skyrių žlugo – ir viskas per Harlingtoną.

Laimei, žodžiai patys lindo į galvą ir prašėsi išrašomi popieriuje, todėl visai tikėtina, kad Houpė tai ir padarys ankstyvo ryto valandomis, vos grįžusi namo.

Aišku, jei išdegs parkakti iki aušros, – o tai atrodė vis mažiau tikėtina. Jau buvo gera valanda po vidurnakčio, bet svečiai neskubėjo skirstytis.

Žmogžudystė atrodė vienintelis priimtinas sprendimas, tačiau ūmai Houpė dar kai ką sugalvojo. Tai buvo klatinga ir niekšiška, bet šis koktus, išdidus, ištvirkęs palaidūnas neabejotinai to nusipelnė. Gal tai pagaliau padės jo nusikratyti.

– Lorde Harlingtonai, galėsime sušokti kontradansą⁴, jei prieš tai paliksite mane ramybėje. – Kitiems svečiams šokant kotiljoną ir trumpą kadrilį, Houpė šiame nepažįstamame name susiras slėptuvę. Geriausia, jei ten aptiktų

⁴ Anglų liaudies šokis.

stala, žibintą, rašalo ir popieriaus, nes motina uždraudė šiuos reikmenis nešiotis su savimi.

Ikyrusis lordas pakiliai nusišypsojo – akivaizdu, nesitvėrė džiaugsmu, pasipūtėlišku, įkyriu dėmesiu pagaliau palenkęs Houpę.

– Oi, dėkoju, panele Houpe! Jūs taip mane pradžiuginote. – Harlingtonas nepamatė, kaip Houpės kūnas nuėjo pagaugais.

– Bet prisiminkite, turite palikti mane ramybėje! – Jai tereikėjo kelių minučių, kad paspruktų. – Jeigu per artimiausias dešimt minučių pamatysiu mane stebint ar sukiojant galvą į mano pusę, nenoriai priimtą pasiūlymą paskelbsiu negaliojančiu. Ar aišku, lorde Harlingtonai?

– Dar ir kaip aišku, mano mieloji Lapute. – Džiaugdamasis pergale, turėjo ižūlumo nusišypsoti. – Žinojau, kad mano atkaklumas pagaliau duos vaisių. – Harlingtonas norėjo pabučiuoti pirštinaite apmautą ranką, bet Houpė paslėpė ją už nugaros ir išgąstingai įsistebeilijo į gerbėją.

– Paklauskite, kad leisčiau jums *tai* padaryti, pirmiau turėtų užšalti pragaro vartai! – Vien pagalvojusi apie Harlingtono lūpas sau ant odos Houpė panorė užsidengti burną. – Patraukite savo nešvarias rankas ir apsiseilėjusias lūpas, sere!

– Susitiksime toje nišoje?

– Taip... puiku. – Houpei ištrūkus į laisvę, net laukinių dramblių kaimenė negalės jos pajudinti. Dabar Houpė abiem rankomis pavarė Harlingtoną, tarytum šis būtų koks kenkėjas. Jis ėmė tolti, neslėpdamas

nepasitenkinimo. – Dinkite. Palikite mane ramybėje, pusgalvi!

Negalėdamas Houpės paliesti, Harlingtonas pasiuntė šlykštų oro bučinį.

– Galvokite, kad manęs jau nebėra... mano mieloji *meiluže Laputaite*.

Harlingtonui įsimaišant į minią, pavargusi ir įtūžusi Houpė nevaliojo nuslėpti piktos šypsenos. Jos kūnu vis dar bėgiojo šurpuliukai. Gal vieną dieną Houpė sutiks vyrą, kuris ją nustebins? Tokį, kuris kalbės su ja, o ne su jos krūtine. Tokį, kuris vertins jos protą, sąmojų ir turės kilnių ketinimų, užuot puoselėjęs vien kūniškus troškimus. Regis, Čaritę prie altoriaus nusivesti norėjo kiekvienas vyras, iš meilės apsvaigęs Pirsas taip pat ketino nuvilkti Feitę į Vritlių šeimos koplyčią Ričmonde, taigi Houpė jautė dar didesnę nusivylimą, jog viskas, ką jai siūlo vyrai, – tai kartu permiegoti.

Ji atsiduso. Viskas įgriso iki gyvo kaulo, tačiau Houpė suprato negalinti švaistyti laiko veltui ir užgniauzė mintis apie šlykštynę Harlingtoną. Pasitaisiusi ploną skraistę, pridengiančią ir taip kuklų apdarą, Houpė ėmė dairytis durų – jei įkyrusis gerbėjas suprastų padaręs kvailystę ir nuspręstų grįžti. Reikėjo surasti neakivaizdų būdą pasprukti, niekam nespėjus atkreipti dėmesio. Be Harlingtono, Houpė jau buvo atkreipusi dėmesį į kitus du ištvirkėlius, kurie nepriimtų neigiamo atsakymo. Ji visai nenorėjo įsivelti į dar vieną konfliktinę situaciją.

Žinoma, pagrindinės durys – greičiausias būdas pasipustyti padus, tačiau tam reikėtų pereiti per šokių salę

ir pro gėrimų stalą, vadinasi, nepavyks, tačiau sau už nugaros Houpė pamatė eilę prancūziško stiliaus durų, vedančių į tamsią terasą.

Ilgiau negalvojusi, pro vienas iš jų išsmuko ir pasileido laiptais link sodo, pasiryžusi vėliau susirasti kitą įėjimą, – kuo toliau nuo nepakenčiamojo Harlingtono ir plėšrių, grobuoniškų žvilgsnių. Švietė pilnatis, nakties oras buvo stebėtinai šiltas, o dangus toks giedras, kad Houpė regėjo kiekvieną mirksinčią žvaigždę.

Houpė visada dievino nakties metą. Niekada nesijautė ankstyvas paukštis – net būdama maža mergaitė ilgai vartydavosi lovoje, nors namiškiai jau seniausiai pūsdavo į akį. Vaikystėje Houpė dienų dienas svajodavo. Norėdama save pralinksinti, kurdavo istorijas, o vėliau suprato, kad rašyti yra jos pašaukimas ir gyvybinga vaizduotė geriausiai veikia tada, kai saulė, kaip ir šeimynykščiai, pasislėpusi.

Pakerėta ir pasijutusi lyg namie, Houpė pasileido į dailų nepažįstamą sodą, žavėdamasi tamsiais apkarpytų medžių šešėliais, gaubiančiais vingiuotą taką. Kaip ir visi sodai judrios sostinės centre, šis buvo ne erdvus, o ilgas ir siauras. Jo savininkai įrengė nedideles uždaras erdves su gėlynais arba krūmokšnytais, kuriančiais erdvės ir nuošalumo iliuziją. Jiems taip puikiai pavyko, kad, nuo namo nutolusi vos keletą jardų, Houpė jau beveik nematė pobūvių salės žiburių. Išgirdusi ausiai mielą vandens čiurlenimą, ji patraukė link tos vietos.

Vanduo iš nedidelio balto fontano sruveno blyškia graikiško stiliaus urna, užkelta ant siauros pakylės,

įstatytos į apskritą tvenkinį. Jį kelių lygyje supo idealiai proporcingas mažas labirintas iš kruopščiai apgenėtų tujų, šilinių viržių ir levandų.

Houpė mėgo iššūkius, todėl ėjo labirintu, kol pasiekė vidurį, tada klestelėjo ant plataus ir itin patraukliai atrodančio fontano krašto. Akivaizdu, ši vieta ir buvo skirta sėdėti. Idealus taškas skaityti, kad ir prie žvakių šviesos. Žinoma, tam būtų reikėję skubant pasičiupti knygą ir žvakę. Taigi, užuot skaičiusi, Houpė, kaip ir dera šioje vietoje, paprasčiausiai sėdėjo ir grožėjosi. Stengėsi išdėmėti kiekvieną turtingo kraštovaizdžio detalę – jei prireiktų ateityje kuriant istorijas.

Baugus vėjas nešė orkestro garsus.

Už nugaros ūbavo vieniša pelėda.

Padangėje plaukiojantis debesėlis kraupiai uždengė liūdną, kone perlamutrinį mėnulio veidą.

Po didžiuliais batais grėsmingai sugurgždėjo žvyras...

Oi, gerasis Dieve!..

Houpės širdis nusirito į kulnus – tas įkyruolis ir vėl ją surado. Išvydusi, kaip vyras braunasi į ką tik surastą šventovę, Houpė nervingai atsiduso.

Tiesa, šis vyras nebuvo toks liesas kaip Harlingtonas ir nerangiai judėjo tarp krūmų. Atrodė aukštas, plačiapetis, vešlių plaukų. Kaip ir kiekvieno puošėivos, turtingo, prisiekusio Bramelio⁵ mados gerbėjo, trumpi

⁵ Džordžas Brajanas Bramelis (*George Bryan Brummell*) – anglų didikas, gyvenęs XVIII a. pab. – XIX a. pr., dar vadinamas Gražuoliu Brameliu; vyrų mados ikona.

Harlingtono plaukai idealiai sušukuoti ir sutepti kosmetiniu tepalu. O štai tamsūs, iki pečių nutįsę nepažįstamojo gaurai atrodė tikras šiaušerys.

Regis, pasišiaušėlis nepastebėjo įmantrios gyvatvorės ir didžiuliais batais kliudė labirintą. Štai tą akimirką Houpė ir pamatė, kad vyras su barzda. Ir turi auskarą!

– Labas vakaras. – Pasisveikindamas jis kilstelėjo didžiulę ranką, o tada, didžiausiam Houpės siaubui, prisėdo šalia, pūsdamas į ją su niekuo nesupainiojamą šviežio alkoholio kvapą. – Nežiūrėkite. – Vyro balsas buvo žemas, tačiau žodžius jis tarė neaiškiai. – Apsimeskite, kad manęs čia nėra.

– Jūs girtas, sere!

– Taigi. – Nepažįstamasis šyptelėjo Houpei. Mėnulio šviesoje ji pamatė nepriekaištingai lygius baltutėlius dantis po tankia, tamsia barzda, taip pat dvi dėmesį kaustančias akis. Viskas liudijo, kad po visais tais plaukgauriais slepiasi neįtikėtinais dailus veidas. – Gal šiek tiek. – Nepažįstamasis smilių palaikė vos vos atitraukęs nuo nykščio. – Deja, taip ir nepasiekiau trokštamą būseną.

Tai pasakęs, iš po švarko išsitraukė šampano butelį ir tingiai nuvyniojo foliją.

– Jūs čia irgi slepiatės nuo tų pretenzingų nesąmonių? – Apžėlusia galva jis negrabiai parodė į pobūvių salės pusę. – Ten visi tiek daug tuščiai paisto ir taip puikuojasi, net išsigandau, kad man galiausiai sprogs galva.

Dirstelėjusi į butelį brangaus šampano, Houpė mirkstelėjo.

– Ar jį pavogėte iš grafo Vritlio?

– Nepasakyčiau. Jis pats dalija šampaną. Jis sūnus neš... nešaniai... – Nepažįstamasis iš siaubo suraukė antakius – buvo girtas, todėl nevaliojo taisyklingai tarti žodžių.

– Norėjote pasakyti *neseniai*?

– Būtent. – Vyras apsimestinau iškilmingai linktelėjo. – Regis, tas vargšelis *neseniai* susižadėjo. Be jokios abejonės, su kokia nors ragana, kuri pavers jo gyvenimą pragaru.

Ūmai Houpė paniuro.

– Sere, toji ragana yra mano sesuo, tad prilaikykite liežuvį už dantų. – Dar niekas Bruksų akivaizdoje nėra įžeidęs kito Bruksa – nebent užgaulioti griebdavosi kas nors iš šeimynykščių.

– Tikrai? – Vyras mirktelėjo ir dar kartą šyptelėjo. – Ką gi, vadinasi, turime atšvęsti. – Tą akimirką iššovė butelio kamštis ir nulėkė į medžių tankumyną. – Į jūsų sesers ir to beviltiško niekšo, už kurio ji teka, sveikata! Valio! – kilstelėjęs butelį nepažįstamasis šiek tiek iš jo trūktelėjo, tada atkišo Houpei.

Ji metė rūstų žvilgsnį, atrodė įsižeidusi.

– Ne, ačiū.

– Oi... atleiskite. – Pasikuitęs kišenėje, vyras išsitraukė neįtikėtina švrią nosinaitę ir nuvalė butelio kaklelį, o tada vėl atkišo Houpei. – Puikiai atšaldytas. Sakyčiau, visai skanu, jei mėgstate šampaną.

– Jau padėkojau jums, sere! – Houpei atsistojus, vyras atlošė pasišiaušusią galvą ir nusikvatojo.

– Oi, jūs viena iš *tu* merginų. – Gurkštelėjęs dar šampano, nepažįstamasis turėjo ižūlumo linksmi pakelti akis į Houpe. – Dievobaiminga šventuolė. – Nužvelgęs Houpe, susiraukė. – Nors, jei leisite pasakyti, neatrodote kaip tipiška davatka. Esate pernelyg... – Atsargiai padėjęs butelį, nepažįstamasis neatitraukdamas akių nuo Houpės ore nupiešė įsivaizduojamą smėlio laikrodį. – Ko gero, jums labai nepatogu.

– Atleiskite? – Houpė nesuprato, kaip jaučiasi – išsigandusi, sutrikusi ar susidomėjusi.

– Jūsų išvaizda – kaip gatvės mergos, o siela – kaip vienuolės. – Kažin kuris įžeidimas baisesnis. – Lažinuosi, jums tenka vaikyti vyrus su lazda.

Nors nepažįstamojo akys dabar buvo Houpei ties krūtine, jis nė karto nedirstelėjo į iškirptės zoną. Nesusivaldžiusi Houpė atskleidė tiesą:

– Kartais norėčiau turėti lazda. Labai ilgą lazda.

– Neabejoju. – Jis linktelėjo. – Juk esate sudėta kaip Ieva, viliojanti Adomą. Vyrų visais atžvilgiais yra primityvios būtybės ir jų veiksmus dažniausiai lemia instinktai. Tuos instinktus geriausiai sužadina tokios *moteriškos* dailiosios lyties atstovės kaip jūs. – Vyras kilstelėjo didžiulę ranką ir palietė Houpe, nė karto neatitraukdamas žvilgsnio. Ūmai jis susiraukė, atsistojo, pirštais sugriebė palaidą sruogą, kurią Houpė buvo palikusi veidui įrėminti, iškėlė priešais mėnulio šviesą ir ėmė tyrinėti lyg mokslinį eksponatą. – Rusvai gelsva, vadinamoji imbierinė?

– Man labiau patinka sakyti, kad tai raudona.

– Tai aišku. Juk imbieras aštrus, o jūs – tokia dora. Bet, kad ir kaip tą spalvą pavadinsime, nemanau, kad jums lengva išsisukti iš keblių situacijų. Tas veidelis, ta figūra... – Jis dar kartą timptelėjo Houpei garbaną. – Šie plaukai net didžiausią šventuolį priverstų dūsauti ir seilėtis kaip šunelį. Madam, aš jus užjaučiu, nes Visagalis taip pat prakeikė mane, suteikdamas neįprastą išvaizdą. – Lūpų kampučiai ėmė trūkčioti, tamsios akys apsiniaukė – nepažįstamasis atrodė nuodėmingai gražus ir išdykęs. – Tiesą sakant, mano išvaizda tikrai keistoka, todėl, ko gero, kai kuriuos žmones galiu vertinti pagal jų išorę, panele?..

– Bruks. – Ji tikėjosi, kad vyras ją prisimins. Juk daugelis pažinojo Houpės tėvus arba jos seserį Feitę, į kurios sužadėtuvių šventę ir buvo susirinkę šio vakaro svečiai.

Jokios reakcijos. Nepažįstamasis tik kilstelėjo didžiulę ranką ir spustelėjo Houpei delną.

– Labai malonu susipažinti, panele Bruks. – Vyro oda buvo šilta ir sudiržusi – koks įdomus pokytis, juk paprastai Houpė spausdavo visai kitokias rankas. – Aš esu Liucijus Natanielis Elijas Dafas. Sakyčiau, tai perdėm ilgas ir iškilmingas vardas, todėl vadinkite mane Luku. Panele Bruks, numanau, jūs neturite krikščioniško vardo, tiesa? – Šelmiškos juodos akys, žvelgiančios į Houpę, linksmai suspindėjo. – Na, bent jau tokio, kuriuo leistumėte jus vadinti seniems bičiuliams, juk esate tokia nuosaiki ir padori. – Akivaizdu, jis erzino Houpę. Tai

buvo neįprasta, nes daugelis vyrų prieidavo nepadoriai arti ir tiesiog stebeilydavo į krūtinę.

– Aš esu Houpė. Jūs teisus, sere. Nesuteikiu jums teisės į mane kreiptis familiariai.

– Tai labai išmintinga, Houpe, nes manimi negalima pasitikėti. – Prisėdęs ant fontano krašto jis nusišypsojo. – Tai nuo ko slepiatės?

– Nuo dūsaujantių, besiseilėjančių šunų. – Houpė pajuto, kad šypsosi, tačiau bemat vėl surimtėjo. – Tiksliau, nuo vieno konkretaus skaliko, kuris nepriima neigiamo atsakymo. O jūs?

– Nuo ryžtingų, puikiai išauklėtų damų, kurios ieško sutuoktinio. Tiesą sakant, nuo vienos konkrečios ledi, kuri taip pat nesupranta žodžio *ne*. – Houpės veide pamatęs nuostabą, vyras sukikeno. – Žinau, Houpe. Absurdiška ir visiškai neįtikėtina, kad kokia nors gerai išauklėta panelė svarstyty amžiams susieti gyvenimą su manimi, bet, pasirodo, tai įmanoma. Trisdešimt metų mane laikė nenusisekėliu, ir staiga sužinau, kad esu geidžiamas ir kad mano dėmesio siekia tokios moterys, kokių vis vengiau, o jos vengė manęs. – Dar kartą trūktelėjęs iš butelio, gūžtelėjo pečiais. Atrodė nuoširdžiai nustebęs. – Tai trikdė.

Dėl jai pačiai nesuprantamų priežasčių Houpė taip pat prisėdo. Gal šis vyras aukštas, girtas ir šiurkštus, gal Meifero rajonui atrodo perdėm baugus ir pavojingas, gal stokoja džentelmeniui būtinų savybių, tačiau kažkas Houpę prie jo ypač traukė.

– Ir kodėl staiga viskas pasikeitė, pone Dafai?

– *Nepadoriai* praturtėjau. – Tariant pirmą žodį, apgirtęs liežuvis žavingai pynėsi, Houpė net nusikvatojo. – Šiuo metu turiu tiek pinigų, kad beveik maudausi juose. O, kad žinočiau, ką su jais daryti.

– Na, viskas aišku. Pilnos kišenės monetų priverčia debiutančių širdis neramiai spurdėti.

Lukas maldaujamai dėbtelejo į Houpę.

– Juk jūs ne debiutantė, tiesa?

– Dieve švenčiausias, ne! Tam esu pernelyg sena ir pernelyg ciniška. Jei ir būčiau debiutantė, tikrai nesidomėčiau jūsų turtu. – Per tuos penkerius metus nuo pirmo pasirodymo aukštuomenei iš liaunos panelės ji tapo krūtinga moterimi, dėl kurios alpo vos ne kiekvienas sutiktas džentelmenas. Ir Houpė beveik visus juos atstūmė. Daugelis merginų mąstė, kaip susirasti sutuoktinį ar užmegzti romaną, tačiau Houpei tokie dalykai nerūpėjo. Vien pagalvojus apie dūsaujantį, besigrabinėjantį stiklinių akių vyrą, kuriam ji tebūtų krūtų pora, ją užvaldė siaubas. – Žinote, stokoju aristokratiškų savybių, todėl negaliu vadintis debiutante. Tikrai ne, pone Dafai. – Šiuo būdo bruožu Houpė itin didžiavosi. – Vienas mano senelis buvo masonas, kitas – manufaktūros pirklys.

– O tėvas?

– Jis yra...

– *Meiluže Lapute?*

Iš terasos pusės pasigirdo ausiai nemielas garsas. Houpė iškart neteko pasitikėjimo savimi. Rankomis užsikniaubusi veidą, troško tapti nematoma.

– Dieve, padėk man!

– *Meilužė Lapute?* – tyliai stypsėdamas, lordas Harlingtonas beveik dainavo. Ūmai Houpė suprato – jei atsekė iki sodo, ko gero, yra įsitikinęs, kad ji vilioja jį slaptam pasimatymui. – *Žinau, esi čia.*

– Meilužė Laputė? – Apgirtusiam didžiuliam Houpės kompanjonui šis kreipinys pasirodė šmaikštus, todėl jis nusijuokė. – Taip jus vadina tas besiseilėjantis skalikas? Neįkainojama.

– Niekada nesuteikiau pagrindo tokiam epitetai.

– Numanau. Kaip siaubinga... Bet kartu ir linksma. – Juokdamasis jis tapšnojo sau per kelį. – Visiškai aišku, ko jis čia atėjo, tiesa? – Vyras žaismingai trenkė Houpei į petį. Jo paties petys buvo tvirtas lyg akmeninė siena.

– Deja, aišku. Galėčiau išvardyti daugybę lordo Huberto Harlingtono epitetų, bet nė vienas iš jų nebūtų subtilus.

– Vadinasi, Hubertas? – Jis kilstelėjo antakius. – Ar judu kada... *na, suprantate?..*

– Ne! – Vien apie tai išgirdus Houpę apėmė siaubas. – Tikrai ne! Nedariau nieko, kad jį paskatinčiau. – Tai pasakytina ir apie kitus vyrus. Regis, niekam tokie dalykai nerūpėjo, juk Houpė paženklinta raudonais plaukais, storomis lūpomis, plačiais klubais ir neproporcingo dydžio krūtėmis. – Negaliu jo pakęsti. Kuo arčiau kritikuoju tą siaubingą pravardę, tuo dažniau ją vartoja. Nors ir kiek prašyčiau, šis atkaklus mulkis nenori palikti manęs ramybėje. – Houpė nutaisė pikta žvilgsnį.

Tik staiga, įvertinus bauginantį pernelyg arti sėdinčio vyro stotą, jai į galvą šovė dar viena mintis.

Atvirai kalbant, tiesiog nuostabi mintis.

– Pone Dafai, ar galėčiau jūsų paprašyti, kad kaip nors drastiškai jo atsikratytumėte? – Lieknas ir gležnas Harlingtonas šalia tokio galingo ažuolo atrodytų kaip liaunas medelis. Ko gero, Lukui garsiai pasakius *bū*, tas įkyruolis iškart apsiverktų. O tai būtų puiku.

– Vieni niekai, Houpe. Visada laikiau save narsiu riteriu. Tiesą sakant, man bus labai malonu. Nedelsdamas atsikratysiu to kenkėjo.

Houpė dar suspėjo dėkingai nusišypsoti, bet netrukus proskynoje jau sušmėžavo nelemtasis Harlingtonas. Po sekundės linksmumas virto išgaščiu – Houpė pajuto, kaip gelbėtojas prisispaudė prie jos lūpomis.

Tada be jokių pastangų pačiupo ją į glėbį ir ėmė taip švelniai, bet kartu taip atidžiai ir subtiliai bučiuoti, kad Houpei neliko kitos išeities, tik pasiduoti. Ji kone sutirpo – nors ir girtas, Liucijus Dafas puikiai mokėjo bučiuotis. Dideliam Houpės siaubui, šio vyro sugebėjimai buvo tokie geri, kad ji atsiduso ir, nevaliodama daryti nieko kito, apsvijjo jo kaklą rankomis.

– Panele Houpe! Kaip jūs *galėjote*? – Išgirdęs piktą Harlingtono cypimą, Liucijus Dafas nutraukė bučinį, atplėšė nuo jos akis ir iškėlė ranką, atkišdamas delną.

– Dink, kvaily. Nematai, kad mes užsiėmė?.. – Tada tamsiomis akimis įsistebeilijo į Houpę. Delną nepadoriai priglaudė jai prie šlaunies, kažką begėdiškai

šnabždėdamas prie pat lūpų, dar labiau sujaudindamas Houpès nervų galūnėles ir sudrumsdamas šiaip jau ramias mintis.

Jiems išgirdus, kaip atėjūnas piktai žengia žvyro takeliu iš kur atėjęs, Dafas nusijuokė. Jo krūtinė gundomai kilnojosi, o Houpè susivokė vis dar laikanti šį vyrą begėdiškai apkabinusi.

– Jis išėjo, – sukuždėjo Dafas Houpei prie pat burnos. Jūdviejų lūpos buvo nutolusios vos per keletą milimetrų, lyg to būtų maža, vyras vis dar laikė išskėstą delną Houpei ant šlaunies.

Sukrėsta savo gėdingo elgesio ir įpykusi ant Dafo, Houpè tuojau jį atstūmė ir pakilo iš vietos. Buvo sunku kvėpuoti, ji jautėsi pažeminta ir sutrikusi.

– Kaip jūs drįstate!

Suglumęs Liucijus Dafas mirktelėjo.

– Prašėte, kad griebčiausi drastiškų priemonių, taip ir padariau.

– Maniau, pasinaudosite savo ūgiu... – Houpè ėmė jam prieš veidą mosuoti rankomis, – savo išvaizda, kad jį įbaugintumėte!

– Ką gi, jums reikėjo duoti aiškesnius nurodymus, nes man tai neatrodo drastiškos priemonės. – Dafas taip pat atsistojo, atskleisdamas savo įspūdingą ūgį. Iškilęs virš Houpès, turėjo įžūlumo apgirtusiomis akimis parodyti, jog jos pyktis jį ižeidė. – Tik manau, kad mano metodas irgi buvo veiksmingas, be to, greitai įgyvendinamas. – Staiga išsižeidimas virto pasididžiavimu – sukryžiaavęs

rankas, Dafas atrodė panašus į kruvino priešistorinio mūšio nugalėtoją. – Puikiai pavyko, tiesa? Tas besiseilėjantis šuo išėjo.

– Bet tam reikėjo mane išprievartauti!

– Houpe, jei tai laikote išprievartavimu, esate kur kas panašesnė į vienuolę ir kur kas didesnė šventeiva, nei maniau iš pradžių. – Gailesčio kupina veido išraiška pakurstė Houpės pyktį, o kita, džentelmenui nederama replika galutinai išvedė ją iš kantrybės. – Žinote, atkreipiau dėmesį, kad bučiuodama mane nebuvote tokia jau drovi. – Plėšrūniškai šypsodamasis, Dafas skatino Houpę ginčytis.

Ji nepaprastai įširdo.

Tada šiek tiek nusiramino.

Padariusi įtūpstą, Houpė stipriai ir labai tiksliai trinktelėjo į patį erzinausiai plačios, tvirtos krūtinės centrą, priversdama Dafą puošniu pasturgaliu kristi į tvenkinį ir smagiai ištaškyti vandenį į šonus.

Sudomino? Pirkite knygą
IŽŪLIOJI MARKIZO KAIMYNĖ
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Istorinis meilės romanas

Sklando nuogirdos, kad trys meniškos prigimties seserys puolė į glėbį trims liūdnei pagarsėjusiems lordams. Nekantriai laukiame naujienų, kaip viskas klostysis toliau.

SKLANDO GANDAI

*Šaunusis naujas kaimynas...
Pagunda prie jos namų slenksčio!*

Pobūvyje norėdama išsisukti nuo nepageidaujamo gerbėjo, Houpė Bruks paprašo kito džentelmeno ją išgelbėti. Šis sutinka – ir neįtikėtina aistringai ją pabučiuoja! Vėliau paaiškėja, kad nuodėmingai dailus Tanderslio markizas Liucijus yra naujasis Houpės kaimynas; šnekučiuodamiesi per balkonų turėklus jiedu susibičiulauja. Houpė džiaugiasi, jog Liucijus labiau domisi ne jos kūnu, o svajonėmis tapti rašytoja, bet kodėl ji negali liautis galvojusi apie tą bučinį?

